

Predragi v Gospodu!

V začetku Vas prav lepo pozdravljam. Na veliki petek smo se pridružili križevemu potu s papežem v Koloseju. Vsem nam je ostal v spominu njegov krik, živimo v globini dni velikega tedna, na veliki četrtek nam je Jezus izročil svoje Telo v Evharistiji, na veliki petek nas je odrešil na lesu križa. Danes vstali Zveličar daje vsemu svetu na razpolago svojo Veliko noč.

Vstati od mrtvih je edini način, da ostanemo v življenju. Vsakoletna velika noč je nujen prehod iz smrti v življenje in to preko sv. spovedi. Če hočemo živeti v milosti božji, moramo najprej umreti... Pospraviti moramo stari kvas! Ne moremo še vnaprej nositi s seboj svojih slabih navad in skrbi le za zemeljske potrebe. Če bomo naredili ta prehod, nam bo napočil novi dan, dan nove zgodovine, v kateri nedelja ne bo več prvi dan tedna, ampak zora boljšega sveta. In skozi naše življenje bodo drugi videli, da se je v Cerkvi, v nas nekaj novega zgodilo. Naše voščilo »Vesele praznike!« ne bodo več prazne besede, ampak novost življenja, misli, želja in novega srca.

Na radiu Ognjišče je škof Alojz Uran lepo, po domače predstavil svoje postno delovanje v Združenih državah in v Nemčiji. Poudaril je, da se je veliko vernikov udeležilo zakramenta sv. pokore, še posebno v obeh slovenskih župnijah v Clevelandu. Tudi v Nemčiji in pri nas so slovenski duhovniki dolgo v noč spovedovali in podeljevali v Jezusovem imenu spokorjenim Slovencem odpuščanje grehov. To me je navdihnilo, da pošljem na tej spletni strani naslednje besedilo iz postnega spokornega bogoslužja:

Prilika¹: Mož ni imel veliko, vendar kar je imel, je bilo njegovo. Že toliko časa je prenašal svojo prtljago: svoje škornje, lovskega sokola, fino ogrinjalo, svilen robec in umetniški klobuk. Te stvari je imel za del sebe in svoje zgodovine. Vendar ko je prišel do brega deroče reke, je moral sprejeti zahtevno odločitev, za katero sta bila potrebna zavzetost in čas. Težava ni bila v tem, da bi reke ne hotel prečkati, saj je zato šel na pot, ampak ni je bilo lahko prebresti s svojo prtljago. Osvoboditi se je pa bi od njega zahtevalo spremeniti stare navade, zasvojenosti ter navezanosti na vse, kar je bilo njegovega.

Na svoji razvojni stopnji živali nagonsko spremenijo kožo, če pa človek hoče zamenjati merilo, s katerim bo poslej meril svoje življenje, mora najprej sprevideti nove možnosti in nove perspektive. Kajti za notranjo preobrazbo je nujna zunanja preobrazba. Zato se mora poglobiti v molk, se poenotiti, se osvoboditi zunanjih stvari. Mož se je najprej hotel nagledati deroče reke, da bi mu skozi oči »stopila« v srce in bi reko najprej prebredel s srcem. V tem premišljevanju mu je minil popoldan, prišla je noč in šele ob sončnem vzhodu je zbral toliko moči, da je mogel izreči svoj *Da*, isti *Da*, ki ga je priganjal že od začetka in ga je pripeljal do te reke.

Počasi je vstal, odložil ogrinjalo, ga razgrnil po tleh, postavil v sredo svoje škornje, sokola morilca, pas, svilen robec in okrogel klobuk. Z vsakim kosom, ki ga je odložil, je mož postajal bolj ubog. Miren je zavezal štiri vogale ogrinjala, v katerega je položil svoje imetje. Nato ga je zavrtel v zraku in ga vrgel na nasprotni breg nad deročo reko. Tako je postavil svojo lastnino tja, kamor je hotel nekoč priti tudi on sam. Moža, ki je globoko cenil svoje imetje, so odslej njegove stvari priganjale in vabile na drugo stran reke. - "Nič ne sme biti izgubljenega, kar nam je dal Oče."

Tudi nas vabi papež k vztrajni hoji za Kristusom, z otroško predanostjo božji Previdnosti, da se bomo brez pridržka dajali na razpolago in služili ubogim, mladim, odraslim v znamenje zastonjske Božje ljubezni. Na ta način bomo pričevali, da je Gospod naše edino bogastvo. H kesanju naj nas vodi molitev 31. psalma.

Razmišljanje o kesanju: -"Moja daritev Bogu je potrta duh, potrtega in pobitega srca, o Bog, ne preziraš." (Ps. 51)

Človek se spreobrne zares tistega dne, v katerem izkusi kakor apostol Peter solze skesanega srca. Peter odkrije ob Jezusovem pogledu, da je njegov greh v tem, da ne sprejme

¹ Prim. Prilika o uboštvi in vernosti. P. Mamerto Menapace. Sal de la tierra.

trpečega Kristusa. To je greh, za katerega Jezus želi, da bi ga Peter obžaloval. Čeprav ima veliko drugih grehov, ki so posledica tega osnovnega greha, vendar trenutno bi mu Jezus rad odpustil ta greh, ki ga Peter ni mogel razumeti, dokler ni sprejel Jezusovega zasramovanega obličja. To obličje je Jezus zaradi svoje neskončne ljubezni sprejel za nas. Prej se je vznemirjal zaradi svojega prestopka, a se še ni kesal svojega greha, ki ga je storil pred Bogom in s katerim je žalil Gospoda.

Naš greh pa je v tem, da hočemo biti sami – brez Boga – protagonisti svojega življenja. S spokorjenjem in z molitvijo napredujemo, vendar to še ni kesanje, ki je nekaj drugega: zanj je treba imeti strto srce, kakor ga je imel David po svojem grehu. Kesanje je posledica razodetja Božje ljubezni in naše brezbržnosti, ki ju zaznamo šele v prizoru Križanega. Bog pa nam ne razodene prej naše hudobije, dokler nam ne da Odrešenika z besedami: »Tvoji grehi so ti odpuščeni.« Kesanje je razodetje, je tisti čudoviti dar, ki nam ga Bog podari, ko popolnoma opere našo krivdo s svojo krvjo, prelito na križu, in nam ga posreduje preko zakramenta svete pokore.

Vsakomur pove, kakšen odnos hoče imeti z njim, ko mu razodene svoje odrešenjsko delo: Ne boj se, tvoje spreobrnjenje je moja zadeva. Jaz te veliko bolj ljubim, kakor si ti ljubil svoj greh. Prej ne bi bil sposoben prenašati svojega greha brez malodušnosti.

Iz tega sledi, kar pravi evangelist Janez: Večje ljubezni nima nihče, kakor je ta, da kdo da svoje življenje za svoje prijatelje. Kakor je Kristus dal svoje življenje za nas, tako smo tudi mi dolžni za brate dati življenje, ljubeč se med seboj. Pred več kot triindvajsetimi stoletji je mlad psalmist, ki se mu je dogajalo nekaj podobnega, napisal psalm 145, ki naj zaznamuje tudi to spokorno bogoslužje.

Vsakič, ko pristopamo k sv. spovedi in k mizi, iz katere uživamo telo in kri Jezusa Kristusa, ki je dal življenje za nas, prejmemo milost in zavest, da moramo tudi mi dati življenje za sestre in brate. Vstali Jezus naj pošlje v naša srca Svetega Duha in naj nam podari izkušnjo božjega posinovljenja ter sinovske ljubezni. Bog Oče, usliši naše prošnje, razodeni se nam kot sveti Bog, ne pozabi naših vsakdanjih stvarnosti, da bomo po njih gradili tvoje Kraljestvo in popelji nas čez prag velikonočnih skrivnosti, da bo Jezus, ki je umrl, živel v naših srcih.

Vstali Jezus naj za veliko noč vsem podari mnogo veselja, miru, sreče, božjega blagoslova in obilo plačila za vse trpljenje ter za vsa vaša dobra dela.